

DMITRY GLUKHOVSKY VILÁGA

ANDREJ GYJAKOV
A FÉNY FELÉ

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2013

Aznap éjjel Gleb életében először őrködött. Kondor úgy döntött, legyen valami hasznuk „a kiskorú ballasztból”, és utasította a fiút, hogy váltsa le Sügért. Gleb elkeseredetten ásítózva kucorgott a rozsdás radiátoron. Nem sok értelme volt az őrségnek, mivel a sztalkerek elővigyáza-

tosan elbarikádozták a pincét, kizárták a külvilágot. Gleb unalmában sétára indult a közeli helyiségekbe, és nem tudott ellenállni a kísértésnek, felkapta az éjjellátó készüléket. A harcosok parancsnokáé volt, de Gleb semmi pénzért meg nem kérte volna Kondort, hogy mutassa meg neki a csodás szerkentyűt, a férfi ugyanis makacsul Vadkölyöknek hívta.

Gleb magára erősítette az éjjellátót, és elindult felfedezni a labirintust. A bakancsa alatt szilánkok recsegték. A pince nagy részét üvegcserepek borították. A falak mentén félig szétrothadt, több száz kis rekeszből álló polcok rogyadoztak. Volt itt egy halom repedt fahordó és száraz, barna szalmakötegek. Dárda este mesélt valami „boros” pincékről, de nem magyarázta el Glebnek a „bor” szó jelentését. Csak elrévedt a tekintete, és hunyorogott, mint aki valami szörnyen kellemes dologról ábrándozik.

Gleb eljutott az utolsó föld alatti kamráig. A sarokban éppúgy, ahogy előszörre látta, magányosan állt egy kábelcséve. Vele szemben a falra primitív rajzot véstek: egy koponyát fekete, elmaszatolt szemüregekkel. Kondor azt mondta, nyilván jártak itt azok a vademberek, akiknek egyikével a Makarovkán találkoztak. De az éjjellátó fényében most valami olyat is megpillantott, amit korábban nem vettek észre a lámpák keskeny fénysugarában. Egy rést a betonpadlón, a cséve alatt. A felfedezéstől izgatottan megragadta a nehéz kötéldobot, nekifeszült, és odébb gurította...

Most már jól kivehetővé vált a kerek nyílás körvonala és egy fémfogantyú. Gleb megragadta a fogantyút, és teljes erejéből maga felé húzta. A nehéz fedél egy pillanat alatt megadta magát, Glebnek sikerült félre is tolnia. Lihegett az erőlködéstől. Lent merőleges vájat tátongott. A lámpa fénye rozsdá lepte létrára esett. A fiú lefeküdt, és a nyílás

főlé hajolt, de akárhogy erőlködött, az akna fenekét nem tudta kivenni. Enyhe rothadásszag áradt a mélyből. A fiút hirtelen fogvacogtató rettenet fogta el. Olyan megmagyarázhatatlan rémület nyilallt a tarkójába, amelyet még sohasem érzett.

Vissza kell menni a többiekhez, felébreszteni a sztalkeket, figyelmeztetni őket... Még ha most le tudja is zárni ezt az utat, biztosan vannak más járatok... Nem biztonságos ez a hely!

Gleb már indult volna vissza, amikor kiesett az öngyújtója a zsebéből. Megpróbálta elkapni, de kicsúszott az ujjai közül. Az öngyújtó csörrent egyet a nyílás szélén, és eltűnt az akna sötétjében. Gleb kétségbeesetten meredt a lyukba. Egy pillanat múlva távoli koppanás hallatszott. Az öngyújtó földet ért. Gleb majdnem felüvöltött kétségbeesésében.

Jó egy percen át lázasan gondolkodott, majd újból a homlokába húzta az éjjellátót, felvette a maszkot, és óvatosan bemászott az aknába. Kalapált a szíve, csillapíthatatlanul remegett a keze, de kitartoan mászott lefelé. Már majdnem célhoz ért, amikor egy elrozsdásodott létrafok összetört a súlya alatt. Megijedni sem volt ideje, úgy zuhant a vájat fenekére.

Elakadt a lélegzete, és a megkésett kiáltás helyett csak szánsalmas hörgés jött ki a torkán. Feltápáskodott, és lázasan keresni kezdte az öngyújtót a betonon. Megvan! Eldugta a kincset, megtapogatta beütött könyökét, és indult is felfelé. Egyszer csak a következő fogódzó helyett a keze a semmibe nyúlt. Felbecsülte a távolságot a következő fokig, és rájött, hogy a visszaút el van vágva. Nincs más megoldás, segítségért kell kiáltania. Hátravetette a fejét, és kiabálni készült, amikor fent döngve csattant az aknafedél. A nyílás bezárult.

„Pedig ki akartam valamivel támasztani!” – suhant át Gleb agyán a megkésett gondolat. Azzal nyugtatta magát, hogy a többiek előbb vagy utóbb észreveszik, hogy eltűnt, és megkeresik. A pince kijárata el van barikádózva, úgyhogy bent fogják keresni. De ettől nem lett sokkal könnyebb. Elfojtotta a rémület rohamát, és leereszkedett az akna fenekére. Kibiztosította a Pernacsot, beállította az éjjellátót, és figyelmesen körülnézett...

Hosszú, szögletes vájat tárult elé mindkét irányban. Csend... Se nesz, se alagúthuzat... Semmi... Abszolút sötétség és az ismeretlenbe vezető betonfolyosó.

Gleb nem akart leülni és türelmesen várni a segítséget. Talán sikerül találnia egy másik kijáratot... Két kézzel maga elé tartotta a pisztolyt, és elindult. Tíz méter... húsz... zsákutca. Egy masszív vasajtó. Az üvegezett kémlelőnyílást rozsdás rács takarja. A kisablak mögött semmit sem lehet kivenni. A kerékkel elfordítható retesz nem adja meg magát. Régotha nem nyithatták ki ezt az ajtót.

A fiú ugyanolyan hangtalanul visszafordult, és továbbment az aknában. Tíz méter után a folyosó enyhe ívben elkanyarodott, ettől láthatóvá vált néhány elágazás is. Gleb az óvatosság minden szabályát betartva, módszeresen bejárta a nem túl nagy komplexumot, amely néhány, mindenféle kacatokkal teli tereméből és egy sor kisebb helyiségből állt. A földön szétszóródott sittől eltekintve a kis helyiségek üresek voltak. Az egyik falnál egy hatalmas építkezési gép árválkodott... Fúrógép? Fejtőkalapács? A géptől vastag kábel húzódott a szobán át, ki a folyosóra.

A mennyezetről az egész komplexumon át hanyagul kifeszített, ritkás lámpafüzérek lógtak. Az ideiglenes világításból és az erősáramú kábelek hiányából ítélve az ob-

jektum még nem épült meg teljesen. Akkor honnan vették az áramot? Gleb elindult a kábel mellett, amely végighúzódott az egész folyosón, és végül elkanyarodott. Egy kis falmélyedésben dízelgenerátor állt egy válaszfal mögött... Mögötte gázolajos hordó, a mögül pedig keskeny, ferde folyosó indult...

Egy egyenetlen lépcső valahova lefelé vezetett. Mindössze néhány lépcsőfok.

Valahonnan lentről érthetetlen hangok szűrődtek ki.

A fiú leguggolt, lassan benézett a feltáruló terembe... és összerázkódott. Leírhatatlan látvány tárult a szeme elé. Egy képtelen, szörnyű lázálom öltött testet... A fiú kővé meredt, nem volt ereje elfordulni, csak nézte...

Nézte azokat a... valamiket, amik a Makarovka vademberének társaiból lettek. A sok láda és bála között zombiszerű lények mászkáltak elképesztően felfúvódott hassal, csámcsogó hangokat hallatva. Arcukat eltorzította az örület maszkja. Véresre nyúzott ujjakkal esetlenül kotorászva, szenvedélyesen zabálták a konzervhúst. Meg valami enyhén rothadó darát és valószínűleg lisztből készült, nyálkás pépet tömtek a szájukba.... Gleb az undortól görnyedten figyelte, ahogy az egyik szerencsétlen teletömi a száját rothadó rizzsel, miközben a következő konzerv után kutat a kupacban, és megpróbálja szétörni egy fémdoboz sarkán.

Egy raktár lehetett itt, benne nyilván még háború előtti élelmiszerek. De miféle örület kerítette hatalmába ezeket az embereket? A fiú igyekezett megőrizni hidegvérét, ahogy nézte a sötétben az emberhez hasonlatos lényeket, de egyre erősebben hatalmába kerítette valami irracionális félelem. Az éjjellátó készüléken át csak homályosan lehetett látni.

Míntha közeledne felé az egyik... Gleb állítani akart a fény erősségén.

A készülék hirtelen kimúlt.

A fiú meggyújtotta a homloklámpát... A fénysugár egy felpuffadt, kék színben játszó arcot szakított ki a sötétből. A torz alak hunyorgott, aztán nagy nehezen kinyitotta a szemét, és az arcán egy pillanatra értelem tükröződött.

– Ö-ö-ö... e-e-e! – bődült fel a kővér alak. Kigúvadt szemében mélységes gyötrellem. – Ö-ö-ö... me-e-e!!!

„Ölj meg – találta ki Gleb. – Meg akar halni... Uramisten!”

Gleb a terem mélyébe irányította a fényt, és végre meglátta AZT... A terem mennyezetén lévő széles hasadékból sötétbarna, mozgó belek kapcsolódtak össze a szerencsétlen emberek testével. Időnként görcs szaladt végig a csápokon, és látható volt, ahogy löketekben áramlik a vér a kárhozottak testéből. A rejtélyes teremtmény kifinomult módszerrel használta az embereket. Rájuk tapadt, idegvégződéseit a szerencsétlenek agyába fúrta, ezzel sajátos pórázon tartotta őket, az agy éhségközpontját stimulálta. És az „emberek” zabáltak... Zabáltak, fulladoztak a rothadt ételtől, vakon kutattak a földön valami ehető után, a fizikai élet és halál határán egyensúlyoztak, de hogy értelmes lények voltak-e még...

A körülmények felfoghatatlan, bizarr egybeesése... Kegyetlen, undorító, de láthatóan hatékony... Hogy is hívják? Szimbiózis...

ÁLLATFARM... A fiú csak most vette észre a döglött patkányokat. Kővér patkánytetemek borították a padlót, tátongó sebbel az oldalukon... Az ördögi teremtmény „szakított” a patkányokkal, amikor nagyobb zsákmányt talált. Rögtön világos lett a pincében lévő rajz értelme. Az életben maradt vadember hagyta ott figyelmeztetésül...

Glebet hányinger fogta el a förtelmes látványtól. Minél gyorsabban el akart tűnni erről a szörnyű helyről...

Az állkapcsát ért ütés villámgyors volt. A fiú a lépcsőre zuhant, a Pernacs kirepült a kezéből és eltűnt a sötétben. A sisaklámpa csörömpölve összetört egy lépcsőfok élén.

